

hænder nok, og at vi kommer til at mangle arbejdskraft i fremtiden.

Det er også rigtigt, hvis ikke vi gør noget. Men faktisk har vi jo mange mennesker i Danmark. Dels har fru Lise von Seelen i debatten været inde på de mange deltidsansatte, der gerne ville have lov til at komme på fuld tid, og som kunne yde en stor indsats, dels er der også stadig 800.000, der er sat uden for arbejdsmarkedet, hvoraf en del godt kunne gå ind og være med til at gøre et stykke arbejde, hvis de fik muligheden for det. Og mange kunne undgå at blive udstødt af arbejdsmarkedet, hvis vi fik stoppet nedslidningen.

Vi har faktisk i Enhedslisten kigget på tallene og har lavet en plan, der viser, at vi har så mange mennesker, der kunne komme i arbejde over de næste 10 år, at vi ikke bare kunne erstatte de 200.000 i den offentlige sektor, der går på pension og efterløn, men ville kunne ansætte yderligere 100.000, så vi kunne få sat tempoet ned.

Kl. 16.15

FOA, BUPL og Danmarks Lærerforening har lavet et glimrende oplæg »Vilje til velfærd« om, hvad vi gør for at sikre, at der er arbejdskraft nok i fremtiden. Deri peger de på en række tiltag, der skal til for at få sat tempoet ned, men også for at sikre ordentlig anerkendelse, herunder også sikre en ordentlig løn.

Vi har været ude og regne på det og har foreslået; at hvis man rundt regnet sagde, at de lavestlønnede skulle have 2.000 kr. mere om måneden i hvert af de år, som overenskomsterne løber, ville det koste 5 mia. kr. mere om året, når vi trækker skat og moms fra. Det burde vi bestemt have råd til, og det ville forhåbentlig være med til, at langt flere følte, at det vigtige arbejde, de laver, også blev ordentligt anerkendt.

Så handler det også om at få nogle arbejdsvilkår, hvor man har frihed til at gøre sit arbejde ordentligt, har frihed til, at de ældre selv kan bestemme. Vi har jo fremsat forslaget om ti rettigheder, som er udarbejdet af FOA og Dansk Sygeplejeråd, hvor man har peget på, at ældre skal have ret til selv at bestemme, hvornår de vil sove, skal have ret til selv at bestemme, hvad de vil have at spise, skal have ret til selv at bestemme, hvad de vil have på af tøj osv.

Det burde jo være fuldstændig indlysende, at man også som ældre skal have ret til at bestemme i sit eget liv, men det forudsætter, at man gør op med den markedsførelse, som Dansk Folkeparti og regeringen har gennemført. Det forudsætter, at man ikke mener, at det vigtigste er at

betragte ældreomsorg som en vare, der skal kunne måles og vejes og handles, men derimod betragter den som noget, der handler om omsorg, og betragter den som noget, som vi fælles skal have et ansvar for. Vi har et fælles ansvar for på demokratisk vis at sikre, at der er en ordentlig ældrepleje til alle, så man ikke kan gå ud og sige, at hvis fru Olsen ikke får en ordentlig ældrepleje, så er det, fordi hun har valgt den forkerte leverandør af varen, men tværtimod kan sige, at hvis fru Olsen ikke får en ordentlig ældrepleje, så er det et fælles ansvar at tage det op og diskutere, hvad vi så gør for at sikre, at fru Olsen får en ordentlig ældrepleje.

Det er den afgørende forskel på, hvilken model man vælger, og det har også stor betydning for, om der er nogle, der har lyst til at arbejde i det erhverv. Derfor støtter vi selvfølgelig også det forslag til vedtagelse, som vi er med til at fremsætte i dag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det socialministeren.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg havde sådan set set frem til debatten i dag, fordi jeg synes, det er meget relevant at diskutere, hvad man kan skabe af forbedringer for både medarbejdere og for de ældre, og høre fra Folkeetingets partier, hvad der kan være af bud på yderligere tiltag og yderligere indsatsområder.

Men det, jeg jo kan høre på debatten, er, at man tilsyneladende måske med en vis irritation i stemmen noterer sig, at regeringen har sat ind på rigtig mange områder, har taget rigtig mange initiativer, og det, man så må ende med at kræve i dag, er flere ressourcer. Det er vel det, man kan opsummere i forhold til det, der endte med at blive hr. Ole Sohns bud, nemlig at der skal sendes nogle flere penge.

Sagen er, at regeringen netop har prioriteret ældreområdet rigtig højt og har sørget for at tage initiativer, der både har forbedret de ældre retssikkerhed og skabt flere valgmuligheder. Der er givet flere penge på området og for så at overbyde, jamen så mangler der endnu flere penge. Det, der så er interessant, er, at det så bare har været sådan tilstrækkelige ressourcer. Det er vist den formulering, der er brugt i forslaget til vedtagelse.

Nu kunne jeg forstå her til sidst, at det så var i omegnen af 5 mia. kr. Det forstod jeg på fru Line Barfod der skulle til for at sikre, at der er de der tilstrækkelige ressourcer. Jeg synes, det er ærger-